

Fuglsang (DKP):

Jeg synes, at hr. Ove Jensen endnu en gang demonstrerede fremskridtspartiets noget ejendommelige måde at argumentere på. Hr. Grünbaums betragtninger blev afvist som det rene vrøvl. De, som eventuelt kunne tænke sig at bevare kapitalvindingskatten, er belejret med snævertsynede misundelsesbetragtninger. Og i øvrigt er kapitalvindingskatten rent ud tåbelig. Dermed er den sag ude.

Derudover kommer man i og for sig med de rene postulater, bl. a. det, at hvis kapitalvindingskatten ophæves og landbruget altså spares for de 160 mill. kr., som det angives der vil spares herigennem, så vil tusinder og atter tusinder komme i arbejde. Hvor i alverden har man det fra? Det er grebet fuldkommen ud af luften. Det er da rigtigt, at landbruget har en hel del problemer at slås med. Dem vil vi også være med til at løse, bl. a. til fordel for den lille husmand, som hr. Arne Bjerregaard kender hjemme i sit sogn. Men det er jo ikke kapitalvindingskatten, som er det store minus for landbruget. Det er da helt andre ting: dets vældige gæld og rentebyrde. Der er bl. a. hele den byrde, der ligger, som jeg sagde i mit første indlæg, som følge af de høje priser på jord og fast ejendom og en lang række andre forhold. Vil man lette landbruget, så skal man sætte ind på disse områder og ikke forsøge at bilde landmændene ind, at deres problemer på nogen måde løses ved, at de sparer disse 160 mill. kr. At der så kan være ting ved det, som kan og bør rettes, er en anden sag, det er vi også indstillet på. Men problemet løses ikke ved simpelt hen at slå en streg over kapitalvindingskatten.

Ib Christensen (DR):

Selvfølgelig vil enhver sælger tage, hvad markedet kan bære, det er indlysende. Men det kan da øve indflydelse på, hvornår han vil sælge – hvis han da ikke er nødt til at sælge – hvor meget han har tilovers til sig selv, efter at kapitalvindingskatten er fratrukket. Der sker den forvridding, at den landmand, der erkender, at han kan få mindre ud af det på grund af kapitalvindingskatten, når han vil sælge sin landejendom og købe sig et eller andet, måske endda beskedent, parcelhus i byen, han viger tilbage for at gøre det, og så lader han maskinstationen klare historien. Man kan altså ikke bestride, at det virker tilbageholdende med hensyn til omsætningen af fast ejendom og

generationsskiftefjendtligt. Det er i øvrigt noget, som enhver nationaløkonom ved. Nu anbefalede hr. Ole Olsen mig at læse Henry George, og det er en udmærket anbefaling, men den er for så vidt overflødig. Jeg kunne have anbefalet læsning af f. eks. hr. Gunnar Thorlund Jepsen, og jeg kunne anbefale læsning af en lang række andre økonomer, men jeg synes i og for sig, det er lidet produktivt, at vi, der ønsker, at samfundet skal have en væsentlig prioritet, ja, en samfundsovertagelse af jorden, diskuterer disse ting indbyrdes. Vi burde i fællesskab følge den vej, som hr. Ole Olsen selv var inde på i sit spørgsmål til regeringen eller til socialdemokratiet, da han sagde, man burde overveje, om ikke en grundstigningsskyld eller øget grundskyld var vejen frem. Det er faktisk vejen frem, og hvis regeringen ikke ved denne lejlighed vil svare mig – det kan jeg forstå man ikke vil – så vil den måske gøre det ved en anden lejlighed. Der bliver lejligheder nok, hvor vi kan komme tilbage til denne sag, og vi er nogle stykker både i retsforbundet og i andre partier, der nok skal holde socialdemokratiet til ilden.

Arne Bjerregaard (KrF):

Hr. Fuglsang talte om, at de 160 mill. kr. såmænd ikke betød så meget for landbruget. Det giver jeg ham ret i, rent talmæssigt betyder det ikke så meget, men desværre er der i vort samfund efterhånden en udbredt modvilje imod at betale noget, der hedder skat. Jeg skal ikke sige, hvem der har fremprovokeret dette, de, der har fået skatten for højt op, eller de, der har snakket om den i tide og utide. Sådan set er det ikke et problem med hensyn til selve pengene, for mange kunne såmænd godt sælge deres landbrugsejendom uden at skulle af med ret mange tusinde. Nej, det er frygten for at skulle af med dem, der holder folk tilbage, det er altså en rent psykologisk virkning. Vi, der færdes imellem landmænd, ved i al fald, at så snart man snakker med landmænd om at sælge, når de når op imod de 60, 70, ja, sågar 80 år, så siger de: nej, det må vi hellere lade være med, for vi har jo denne slemme kapitalvindingskat. Når man så siger: ja men lad mig prøve at regne det ud for jer, hvordan det kan gøres, så er de ikke interesseret, for de er straks bange for, at der skal ligge lidt lusk bagved, og at de alligevel skal af med noget. Det er det, der er dilemmaet. Det er ikke så meget den reelle afgift, de skal af med; det er mere,